

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/57/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011201586
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011201586.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu: AD PROPERTY s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská 11, Bratislava, proti žalovanému: Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0114/99/20 11 zo dňa 18. júla 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 184/2011-31 zo dňa 23. mája 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S 184/2011-31 zo dňa 23. mája 2013 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 1S 184/2011-31 zo dňa 23. mája 2013 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/0114/99/2011 zo dňa 18. júla 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. P/0578/01/2010 zo dňa 3. februára 2011, ktorým žalobcovi uložil pokutu vo výške 1 000 € pre porušenie povinnosti podľa § 18 ods. 6 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že spotrebiteľka Mgr. W. si 24.10.2010 uplatnila u žalobcu reklamáciu na dámsku obuv Actonic 989 24 Lh- 13 It G v hodnote 24,99 €, ktorá bola zakúpená 9.9.2010. Žalobca reklamáciu prijal a zaevidoval pod č. DPA 0545/10. Predmetná reklamácia bola zamietnutá na základe stanoviska k reklamáci č. 480 z 5.11.2010 vypracovaného G. F. - Záručný a pozáručný servis - oprava obuvi. Inšpektormi SOI bolo ďalej počas kontroly zameranej na prešetrenie

spotrebiteľského podnetu č. 1165/2010 vykonanej 9.12.2010 v prevádzkovej jednotke Obuv Danea Polus City Center, Vajnorská 100, Bratislava zistené, že spotrebiteľka Mgr. M. si 14.9.2010 uplatnila u žalobcu reklamáciu na dámsku obuv F.lli Rosi 2872/M Rosso v hodnote 33,99 €, ktorá bola zakúpená 17.6.2010. Žalobca reklamáciu prijal a zaevidoval pod č. DPP 0557/10. Predmetná reklamácia bola zamietnutá na základe stanoviska k reklamacii č. 421 z 28.9.2010 vypracovaného G. F. - Záručný a pozáručný servis - oprava obuvi. Pri predmetných kontrolách bol žalobcovi uložený záväzný pokyn, aby predložil doklad oprávňujúci p. G. F. na vykonávanie odborných posúdení v zmysle § 18 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. a nadobúdaci doklad na reklamovanú obuv. Žalobca následne predložil ako prílohu listov zo 16.12.2010 kópiu dokumentu „Original certificate of services“, v ktorom výrobca - spoločnosť AUBERVILLIERS poverila G. F. „Záručný a pozáručný servis -oprava obuvi“ na vykonávanie záručného servisu pre spoločnosť AD PROPERTY s.r.o. v Slovenskej a Českej republike. Uvedený certifikát je podpísaný, avšak bez uvedenia miesta a dátumu podpisu, prípadne pečiatky výrobcu. Žalobca bol v oznámení o začatí správneho konania z 18.1.2011 poučený o práve písomne sa vyjadriť k dôvodu konania, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania. Dňa 3.2.2011 bolo vydané rozhodnutie prvostupňového orgánu o uložení pokuty vo výške 1 000 € pre porušenie ust. § 18 ods.6 zákona o ochrane spotrebiteľa. Predmetné rozhodnutie bolo žalobcovi doručené 7.2.2011. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil a vyjadril nesúhlas s tvrdením prvostupňového správneho orgánu uvedeným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že kontrolovaný subjekt hodnoverným spôsobom nepreukázal, že spoločnosť, ktorej certifikát predložil orgánu dozoru, je skutočne výrobcom reklamovanej obuvi. Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa rozhodnutím č. SK/0114/99/2011 z 18.7.2011, žalobcovi bolo predmetné rozhodnutie doručené 22.7.2011.

Na námietku žalobcu, že žalovaný správny orgán nepostupoval v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania a neumožnil im uplatniť svoje návrhy v správnom konaní súd uviedol, že pri predmetných kontrolách vykonaných v predmetných prevádzkárňach žalobcu bolo zo strany inšpektorov SOI umožnené osobe prítomnej pri kontrole uviesť vysvetlivku, resp. vyjadrenie do inšpekčného záznamu a tiež boli žalobcovi uložené záväzné pokyny, aby predložil potrebné doklady, doklad oprávňujúci p. F. na vykonávanie odborných posúdení v zmysle § 18 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. nadobúdaci doklad na reklamované výrobky. Žalobca bol následne v oznámení o začatí správneho konania z 18.1.2011 poučený o jeho práve písomne sa vyjadriť k dôvodu konania, prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku, čo však žalobca nevyužil.

K námietke žalobcu ohľadom porušenia § 3 ods. 5 správneho poriadku súd uviedol, že žalobca síce na vyžiadanie správneho orgánu požadované dokumenty zaslal, ale z ich obsahu nebolo možné konštatovať, že predložený certifikát splnomocňujúci p. F. na vykonávanie záručného servisu sa vzťahuje na výrobky, ktoré boli predmetom uvedených spotrebiteľských reklamácií. Uvedený certifikát taktiež neobsahuje dátum jeho podpísania splnomocňujúcou osobou a teda žalobca nepreukázal, že p. F. bol spoločnosťou na vykonávanie záručných opráv už v čase vykonávania predmetných odborných posúdení reklamovaných výrobkov.

Krajský súd v závere poukázal na to, že v správnom konaní ohľadom správnych deliktov, účastník konania je zaťažovaný dôkazným bremenom na preukázanie svojich tvrdení. Ak teda žalobca tvrdil, že ním predložený certifikát splnomocňujúci p. F. na vykonávanie záručných a pozáručných opráv sa týkal reklamovanej obuvi, mal povinnosť svoje tvrdenie preukázať. Súd poznamenal, že ako správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej správnej úvahy a preto je moderácia prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom. Žalovaný svoju diskrečnú právomoc použil v rámci zákonného rámca, z tohto rámca nijakým spôsobom nevybočil, inštitút správnej úvahy nezneužil, svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodnil, preto súd musel konštatovať, že správna úvaha pri výške a druhu pokuty bola použitá v súlade so zákonom. Vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú ako aj represívnu a preto je žiaduce, aby bola cielená v majetkovej sfére páchatel'a deliktu. Nemôže sa jednáť o sankciu v zanedbateľnej výške, inak sa nedá predpokladať, že by plnila svoj účel. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd žalobu v celom rozsahu podľa ust. § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol. O trovách

konania rozhodol podľa §250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. V odvolaní žalobca uviedol, že konal v dobre viere, že p. F. je osobou oprávnenou k záručným opravám konkrétneho druhu obuvi, ku ktorej skutočnosti bol z jeho strany predložený príslušný certifikát. Namietal, že žiaden právny predpis neustanovuje, aké náležitosti má obsahovať oprávnenie na vykonávanie záručných a pozáručných opráv obuvi. Poukázal aj na neprimeranú výšku sankcie uloženej správnym orgánom. Podľa jeho názoru uložená pokuta nebola dostatočne odôvodnená, prvostupňový aj druhostupňový orgán len poukázal na všeobecné ustanovenia o porušení zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalovaný sa len obmedzil na formálne konštatovanie bez toho, aby výšku uloženej pokuty v predmetnej veci zdôvodnil po materiálnej stránke. V súlade s ustálenou judikatúrou sa domáhal moderácie výšky uloženej pokuty zo strany súdu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zastával názor, že rozhodnutie č. P/0578/01/2010 z 3.2.2011 a rozhodnutie č. SK/0114/99/2011 z 18.7.2011 boli vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade s platnými právnymi predpismi a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. decembra 2014 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p..

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0114/99/2011 z 18.7.2011, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie č. P/0578/01/2010 z 3.2.2011, ktorým uložil žalobcovi pokutu vo výške 1000 € pre porušenie povinnosti podľa § 18 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“.

Uvedené princípy sú aj súčasťou zákonnej úpravy priestupkového konania, ktorá je obsiahnutá v zákone o priestupkoch a subsidiárne v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní

dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3 správneho poriadku), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl. správneho poriadku) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl. Správneho poriadku).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 2 písm. n/ zákona č. 250/2007 Z.z. odborným posúdením je vyjadrenie znalca alebo stanovisko vydané autorizovanou, notifikovanou alebo akreditovanou osobou alebo stanovisko osoby oprávnenej výrobcom na vykonávanie záručných opráv (ďalej len určená osoba“).

Podľa § 18 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z., ak spotrebiteľ reklamáciu výrobku uplatnil počas prvých 12 mesiacov od kúpy, môže predávajúci vybaviť reklamáciu zamietnutím len na základe odborného posúdenia.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z., za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 66 400 €, za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 166 000 €.

K námietke žalobcu, že žiaden právny predpis neustanovuje, aké náležitosti má mať oprávnenie na vykonávanie činnosti najvyšší súd uvádza, že obsahom certifikátu sa správne orgány zaoberali preto, že mali podozrenie na porušenie zákona, konkrétne ustanovenia § 18 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z.z. a bolo potrebné zistiť, či osoba uvedená v certifikáte je určenou osobou podľa § 2 písm. n/ tohto zákona. Žalobca v žiadnom prípade nebol postihovaný za skutočnosť, že certifikát nespĺňal náležitosti a tento záver krajský súd ani nevyslovil. Najvyšší súd v tejto súvislosti ešte dodáva, že predtlačená forma samotného certifikátu vyžaduje informáciu o mieste a čase podpísania tohto dokumentu. Nakoľko tam tieto údaje chýbajú, nie je možné vysloviť záver, že p. F. bol určenou osobou v čase reálneho vykonávania predmetných reklamácií.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa výšky uloženej pokuty, najvyšší súd uvádza, že pri preskúmaní výšky uloženej pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia funkcie - individuálnej, generálnej, výchovnej, preventívnej a represívnej. Výšku pokuty je nutné diferencovať a individualizovať. Vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť nielen funkciu výchovnú, ale aj represívnu a postihovať ho za protiprávne konanie, preto je nevyhnutné, aby bola citelná v majetkovej sfére žalobcu. Je potrebné dodať, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby v prípade reklamácií uplatnených počas prvých 12 mesiacov od kúpy výrobku bolo ich zamietnutie predávajúcim obligatórne podložené objektívnym

posúdením vykonaným osobou odborne zdatnou. V predmetnej veci bolo toto právo na zvýšenú ochranu spotrebiteľovi upreté. Vzhľadom k uvedenému je najvyšší súd toho názoru, že uložená pokuta bola primeraná.

Po preskúmaní prvostupňového súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, najvyšší súd dospel zhodne s názorom krajského súdu k právnomu záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci v ponímaní presnosti a plnosti zistení.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods.1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.